

Гроздобер

Всички лозя узряха, и селяните на Тополка започнаха да се готвят за гроздобер. Смениха слабите оси на колите с нови, пристегнаха разклопаните колела и извадиха на дворищата корабите от зимниците. Из селото, сякаш задумкаха тъпани, така набиваха с малки клинове калчищените въжета в процепите на корабите.

Най-много се радваше на гроздобера малкият Данчо, защото неговият баща тая година беше направил съвсем нов кораб. И когато впрегнаха охранените биволи в колата и потеглиха към лозята, Данчо едва подаваше глава от дълбокия кораб и слушаше веселите разговори на берачите.

Биволите измъкнаха празния кораб по нагорнището, минаха през харманите и се закротиха по равния път към лозята. Есенната утрин не беше много топла, караше чучулигите да летят ниско и плахо да пеят. Една чучулига затрептя над Данчовата глава, и той заследи играта на крилете ѝ. Както дигаше глава да гледа птичката, изведнъж в далечния баир се показва слънцето, лизна го по носа, блесна в очите му и го накара да кихне.

— Данчо, наздраве! — обади се сестра му, която вървеше пред кораба с дружината на берачите.

— Вижте слънцето! — развика се Данчо и задумка с тояжка по стените на кораба.

Биволите се разбързаха, измракаха и навлязоха в лозята. Покрай пътя бяха разпрегнати други кораби, и берачите весело се провикваха, радваха се на изобилния и сочен плод. Данчо видя куче да яде грозде, слезе от кораба и го подгони. Баща му отби биволите в страни, разпрегна ги и извика на сина си:

— Данчо, стига си гонил кучета! Ела да пасеш биволите.

— Няма да ги паса, ще бера грозде! — отвърна Данчо и отиде при берачите.